

Alexander Stubb

Kirjoittaja on europarlamentaarikko, filosofian tohtori, aviopuoliso ja kahden pienen lapsen isä.

PERHE JA TYÖ NE YHTEEN SOPPII

Kello lähestyy kymmentä. Aamuhässäkkä pahimmillaan. Tänä aamuna olen selvittänyt jo kaksi kiistaa, rakentanut päivän agendan ainakin teoriassa toimivaksi palapeliksi, neuvotellut melkein kaikkia osapuolia tyydyttävän lopputuloksen tulenarkaan tilanteeseen sekä osallistunut kahteen keskusteluun naputellen samanaikaisesti sähköpostia kommunikaattoristani. Olenko töissä? En.

Itse asiassa pidän vapaapäivää Euroopan parlamentista ja olen kotona lasten kanssa. Olemme vaimoni kanssa molemmat työssäkäyviä vanhempia. Yritämme parhaamme mukaan tasapainotella perheen ja työn välillä. Ja se työ alkaa joka aamu alusta. Jokainen työssäkäyvä isä tai äiti tietää tunteen. Pitäisi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa. Mutta moinenhan on mahdotonta. Morkkis iskee. Tuntee olevansa epätäydellinen isä ja töissäkään ei saa aikaiseksi kaikkea mitä pitäisi.

Tunteen taustalla ovat tuplahanteet, joita ulkoinen maailma päähämme iskostaa. Talouslehtien työihanteissa kuvaillaan meille täydellinen toimitusjohtaja,

joka on piiskannut yrityksensä konkurssin partaalta kaikkien aikojen tulokseen. Naistenlehdet piirtävät artikkeleillaan meille kuvan vanhemmista, jotka leipovat pipareita, vievät lapsensa jääkiekkoharjoituksiin, auttavat läksyjen teossa, sisustavat lastenhuoneen puolivuosittain ja askartelevat synttäririkutsut.

Kunnioitan molempia. On varmasti olemassa täydellinen toimitusjohtaja ja täydellinen isä tai äiti, mutta väitän, että kukaan ei voi olla näitä molempia yhtä aikaa.

Työ ja perhe eivät missään nimessä ole toisiaan poissulkevia. Molemmista oppii

”Luovuin jo kauan sitten täydellisyiden tavoittelusta. Työ on kivaa, mutta perhe tulee aina ensin.”

paljon sellaista, mistä on hurjasti hyötyä toista varten. Organisoitukyky, konfliktinratkaisutaidot, kärsivällisyys, priorisointi ja ajankäytön hallinta ovat vahvuuksia sekä töissä että kotona.

Tapa, jolla kasvatat lapsiasi, kertoo myös paljon johtamistaidoistasi. Rupeatko heti sättimään, jos jokin menee mönkään? Annatko lapsillesi tilaa kehittyä? Osaatko kuunnella? Osaatko osoittaa rajat oikeissa paikoissa?

Luovuin jo kauan sitten täydellisyiden tavoittelusta. Työ on kivaa, mutta perhe tulee aina ensin. Perheen ja työn tasapaino on tietenkin henkilökohtainen asia. Oman arkeni olen saanut toimimaan noudattamalla kolmea kultaista sääntöä.

1) Kieltäydyn kaikista illalla järjestettävistä cocktail-kutsuista, illallisista ja muista kissanristiäisistä. Näissä tilaisuuksissa harvemmin maailma paranee. Uskallan väittää, etten ikinä ole osallistunut sellaiselle työillallisella, joka antaisi enemmän kuin iltapuuhaistelu omien lasten kanssa.

2) Pyhitän viikonloput. Maailma on täynnä mielenkiintoisia työmatkoja ja opettavia viikonloppuseminaareja, mutta nekin ovat kaksi päivää poissa lasteni elämästä. Jos haluaa viettää viikonlopon ilman lapsia, niin se kannattaa tehdä puolison kanssa.

3) Menen nukkumaan mieluummin puolisoni kuin työsähköpostieni kanssa. Tunnen monta pariskuntaa, jotka nyhjäävät vielä sängyssä kannettavaa tietokonettaan. Kyllä ne mailit voi lähettää aamullakin.

Kello lähenee kymmentä illalla. Päivä on pulkassa. Jään miettimään mitä sain aikaan. Tänä aamuna veimme lapset kouluun ajoissa. Töissä oli vauhti päällä, mutta tuntuu, että maailma parani taas hitusen. Ehdimme ajoissa kotiin ruokkimaan, kylvettämään ja nukuttamaan lapset. Hassumminkin olisi voinut mennä. ■

